

maewaga läbi madala uise wälja tungiswad, tungiswad jälle kolm poisit sisse, kellel tšäärants liires rutt taga olema näitas, sest nende seltsilased, kes juba kottu omad lillesimbud kaasa toonud, olwad juba pagari juures. Aga nemad wõistwad weelgi nii walju healega karjuda: „He, neiu! mis maksab seesugune lillesimp seal?“ ei noor Eitse ega wana tädi Karoline wõinud seda tähele panna. Siis lõppes Melcher'i, ühe nendest kolmest, kannatus; tema kõrwas seisis lastile lilledega ja lintidega: tema kaapas sisse ja lena kirju lillesimp, mis tema lätte sattunud, ladus tema wammuse sügawasse taskusse. Seda nägi Frieder, tema kaapas weel sügawamale ja wõttis lohe paari ja mõne siidi-lindi. Jakob, kolmas sellest salgust, ehmatas esiteks langesi, kui teised kaapaswad, sest temal oli üks õiglase eina kodu, kes temale igal õhtal üht salmistest enne uinumist ette lugenud, ja üht neist salmistestest oli tema weel paremini meeles pidanud kui neid, mida tema koolis pähe õppinud, — üks neist salmistestest tuli temale nüüd meele, tema ei teadnud isegi kuida: „Kõik oma elu-aeg, poeg! mõtle Jofanda meie Jumala peale, ja ära püüa mitte pattu teha, ega ühe tema laskude astuda; tee õigust kõik omal elu-aéal, ja ära läi illesõhtu tee peal.“

Aga waata, Melcher ja Frieder, kes uute

siisetungijate pärast sel filmapilgul koguni wälja ei oled peaseda wõinud, seiswad seal naermate nägudega ja teegi ei olnud midagi märkanud. „See on hõlbus,“ mõlles Jakob, kes ühe lahtise weite laua-lasti kõrwas seisis; tema kaapas sisse, tahtis ainult katsuda, ja piatis ruttu ühe weikese pakilise oma pätsi-taskusse; tema lohtus kui see raskest põhja lullus: „Kas piaks see eht raha olema?“

„Tule, Jakob!“ hüüdiswad tema seltsilased ja tungiswad ennaft läbi, pagari-majasse, kus ühes kõrwalises kammris weel aset leidiswad ja omale lohar-witina tuua lastiswad.

„Noh, Jakob, anna oma müts seia!“ hüüdis Melcher; „mina olen weile kõige kolmele ostanud, ja wäga odawalt!“

„Ja, ja“, naeris Frieder, „nii odawat poodi ei ole mina weel näinud; wana neiu on lord wiltu wahstinud minu peale, ei ole aga ühtigi märkanud, too wälja, Melcher!“

Ja Melcher ja Frieder kraamiswad wälja, linti ja lillesimpust; Frieder jägas neid, andis uhle kimbu iga mütsi peale ja piltab, kirjub lindid nende külge; Melcher lastis weel paar kannu tuua, et nii odawalt ostanud oli ja lõi lord korra peale Jakob'iga klaasid tõkku. Sellel ei tahtnud jool diete maitseada, kui punaselt see ta klaasid läikis,